

Покинуті оселі (пам'яті Чорнобильської трагедії)

Поволі, стримано

Слова і музика
Леопольда Яценка

♩ = 70

Одна

A.

1. По - ки - ну - ті о - се - лі, за - не - дба - ні по -
ля, не - мов пі - сля та - тар - сько - ї на - ва - -

Двоє

A.

ли... Гей, са - ду ж мій зе - ле - ний, Вкра - ї - нонь - ко мо -

Б.І

Хор

я, за ві - що ж нас так тяж - ко по - ка - ра - ли? Вкло -
Вкло -

С. А.

нім - ся ж, лю - бі ді - ти, о - се - лям бать - ків, бать - ків, бо
нім - ся ж, лю - бі ді - ти, о - се - лям бать - ків, бо

Т. Б.

вже ж нам тут не жи - ти во - ві - ки ві - ків.
вже ж нам тут не жи - ти во - ві - ки ві - ків.

Покинуті оселі, занедбані поля,
Немов після татарської навали...
Гей, саду ж мій зелений,
Українонько моя,
За віщо ж нас
Так тяжко покарали?
Вклонімся ж, любі діти,
Оселям батьків,
Бо вже ж нам тут не жити
Во віки віків!

Немає в світі правди -
Розвіялася в прах,
На цвинтарі спустошеного краю
Стоїть стражденна мати
Із свічкою в руках -
Синів своїх соколів дожидає.
Вклонімся ж, любі діти,
Землі матерів,
Бо вже ж нам тут не жити
Во віки віків!

О земле наша, земле,
Прости ж ти нам, прости, -
Тебе ми не зуміли захистити!
Зостались біля церкви
Похилені хрести -
Вклонімся ж їм іще раз, любі діти!
Вклонімся ж, любі діти,
Могилам дідів,
Бо вже ж нам тут не жити
Во віки віків!